

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

СЪБИ

chitanka.info

Иван Дългия от Леси хан хвана две мечета в гората. Върза ги с въже и ги повлече към селото. Селските кучета нападناха мечетата. Едното изхапах зле и то умря, другото Иван Дългия едва отърва. Не мина и седмица, една сутрин мечето избяга.

Когато пресичаше шосето, натъкна се на цял камион моряци. Те го хванаха и го откараха на своя кораб — да им бъде талисман. Кръстиха го Съби.

Мечето заживя на кораба отначало в голям страх и от морето, и от сирената, и от хората. Щом морето се развълнуваше, Съби пълзеше по палубата и трепереше. После свикна, започна да се катери по мостика, да влиза в спалните и дори долу, в трюма. Най-много обичаше готвача. Стоеше пред вратата на кухнята, докато коремчето му се надуне като тъпан.

— Здравей, Събчо! — поздравяваха го моряците. И всеки го гощаваше с разни лакомства.

Всичко си вървеше мирно и в ред на кораба. Но веднъж Съби видя как капитанът свири на пиано. Хареса му тая работа и един ден се вмъкна в салона. Пианото не беше заключено — само капакът му бе затворен. Съби дълго го драска и най-сетне го отвори. Заудря с лапи по клавишите. Пианото зарева, зарева и Съби с цялото си гърло. Пее.

Довтаса дежурният моряк, натупа хубаво Съби с поясока. Как да не го бие? Цялото пиано издраска! Съби се оскърби и право в капитанската спалня. Влезе, изправи се на задните си крака, помириса сапуна на умивалника. Сапунът миришеше на хубаво и Съби го изяде. След това се настани в капитанското легло и здравата заспа. След такъв бой винаги се спи сладко.

Надвечер капитанът го изпрати навън и наказва дежурния моряк. Морякът намрази Съби и от този ден всичко тръгна лошо. През нощта Съби му изяде обувката. Той искаше да изяде самия моряк, но се задоволи само с обувката му. А на другия ден се вмъкна в склада. Намери десет каси пресни яйца, подуши ги, размисли и реши, че това е друго пиано. Как да не се излъже! Яйцата бяха бели, също като клавишите на корабното пиано. Съби се настани и започна да свири на новото пиано. Удари с лапа — не се чу тон, само едно прас! — и клавишът се превърна в нещо жълто. Съби го близна и лапна счупеното яйце с черупката. Така едно след друго изпочупи всички яйца и цял изцапан, легна да си почине.

Помощник-готвачът искаше да приготви омлети за обед. Отиде за яйца и се хвана за главата. Боже господи, нито едно здраво яйце в касите! Пък и на пода цяла локва от жълтъци и белтъци! Изтича при готвача и му докладва:

— Тъй и тъй. Нека моряците на обяд изядат своя Съби вместо омлет! Кой ще плаща яйцата? Ще ни удържат от заплатите.

Готвачът хем се смее, хем кипи от гняв.

Доложиха на капитана за новата пакост и той заповяда да се махне мечето от кораба. Да се махне, но как? Корабът бе на път в открито море. Пък и на моряците не им се щеше да се разделят със Съби. Но капитанската заповед е закон — не може да не се изпълни. И на първото пристанище, дето корабът спря, моряците снеха Съби. Той остана при хамалите. Но щом корабът изсвири със сирената и се откъсна от пристанището, Съби се хвърли в морето и заплува. Пухти, плува и реве. Че как тъй ще го изоставят? За него корабът е плуващ остров, на който си живее. Кой ще го храни, къде ще спи, какво ще прави без кораба?

Моряците се натрупаха на кила. Жал им е — Съби ще се удави в морето. Започнаха да молят капитана да спре кораба. Пък капитанът се чумери. Къде се е чуло и видяло кораб да спира за едно мече? Ала и пристанищните работници, и пътниците — всички викат от брега. Няма как! Капитанът заповяда да спрат кораба. Спуснаха лодка с двама моряци и Съби се озова на палубата. Раздруса мокрото си руно, заломоти нещо и близна обущата на капитана.

— Ех, хайде да му простим, капитане! Може пък да се поправи — казаха моряците.

Но Съби си имаше свои разбирания и начини да изразява обичта си. Един от тях беше: щом обичаш някого, трябва да обичаш и неговите вещи. На другия ден той откъсна парадния панталон на капитана и си направи от него легло под мостика. В същото време от общата спалня изчезнаха и чаршафите на двамата моряци, които го извадиха от морето.

— Ох, каква беля си взехме! — викаше капитанът и се питаше как да се отърве от Съби. И намисли. По радиото влезе във връзка със зоологическата градина в София. Искат ли Съби? Ще го приемат ли даром? От градината отговориха, че го приемат с благодарност.

Щом корабът се върна във Варна, моряците сковаха здрава клетка. Сложиха Съби вътре и я предадоха на гарата. Сега Съби е в зоологическата градина, при събратята си. От време на време тъгува за морето, но все по-рядко. Идете да видите какви фокуси прави, само и само посетителите да му хвърлят парче кифла, геврек или бонбон.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.